

การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาพูดของไทย

พัชรี โภคาสัมฤทธิ์

๑. วัตถุประสงค์และสมมุติฐาน

การวิจัยนี้มุ่งที่จะวิเคราะห์การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาพูดของคนไทยทั้งในระดับผู้มีความรู้ทางภาษาอังกฤษดีมาก ต่ำปานกลาง และรวมไปถึงการใช้ภาษาอังกฤษในภาษาพูดของคนไทยส่วนใหญ่ที่ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะหารูปแบบของลักษณะการใช้ภาษาอังกฤษในภาษาพูดของไทยทั้งในด้านเสียง โครงสร้างของระบบประโยคและในด้านความหมาย เพื่อนำรูปแบบเหล่านี้มาบรรยายไว้เพื่อเป็นหลักฐานของการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน

ภาษาเป็นทั้งพฤติกรรม (behavior) ทางสังคมของมนุษย์ และยังเป็นตัวกระตุ้น (stimulus) ให้เกิดพฤติกรรมอื่นๆ อีกต่อหนึ่งด้วย การที่ภาษาเป็นพฤติกรรมที่ผลเกี่ยวเนื่องกับชีวิตในสังคมและวัฒนธรรมของมนุษย์นั้น ภาษาจึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและวัฒนธรรมมนุษย์ด้วยการที่สังคมไทยมีการติดต่อกับชาติตะวันตกภาษาไทยก็เปลี่ยนไป โดยรับเอาลักษณะของภาษาอังกฤษบางประการเข้ามาใช้ในภาษาไทย เพื่อสนองตอบความต้องการในการใช้ภาษาของสังคม ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานว่า การยืมภาษาอังกฤษมาใช้ในครั้งจะมีการปรับปรุงภาษาที่รับมาให้เข้ากับลักษณะของภาษาไทย เพื่อความสะดวกในการใช้ภาษาเพื่อเป็น

สื่อความหมายและเพื่อกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมอันดังกล่าวมาข้างต้น

๒. พื้นฐานทางทฤษฎีของการเปลี่ยนของภาษา (language change)

การเปลี่ยนของภาษาแยกออกได้เป็นสาเหตุของการเปลี่ยน และลักษณะของการเปลี่ยน

๒.๑ สาเหตุของการเปลี่ยนของภาษา สาเหตุที่ภาษาเปลี่ยนไม่มีใครสามารถชี้ชัดลงไปได้ แต่มีข้อซึ่งสันนิษฐานกันว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้ภาษาเปลี่ยนพอสรุปได้คือ^๑

๒.๑.๑ เนื่องมาจากวิธีการในการเรียนภาษาของเด็ก เด็กเรียนภาษาจากประสบการณ์จากการรวบรวมกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ คำศัพท์และวิธีออกเสียงด้วยตนเอง ไม่เคยมีใครสอนไวยากรณ์และวิธีใช้ภาษาที่ ๑ แก่เด็กอย่างเป็นทางการ จากการที่เด็กเรียนรู้ภาษาจากสิ่งที่ได้ยิน ได้ฟัง และจากการรวบรวมกฎเกณฑ์ด้วยตนเองนี้ ทำให้ภาษาของเด็กแต่ละรุ่นเปลี่ยนไปจากภาษาของบิดามารดา และสิ่งที่เด็กไม่เคยได้ยิน ได้ฟัง ก็จะค่อยๆ หายไปจากภาษา

๒.๑.๒ เนื่องมาจากวิทยากรที่ก้าวหน้าขึ้น ทำให้มนุษย์สามารถประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ ขึ้น จึงต้องสร้างคำศัพท์ขึ้นใช้เรียกสิ่งใหม่ๆ เหล่านี้ เป็นการเพิ่มคำขึ้นในภาษา

๒.๑.๓ เนื่องจากมนุษย์มักจะพยายามหาความสบายใส่ตัวให้มากที่สุด เสียงบางเสียงเปล่งออกมาได้ยาก โดยเฉพาะเมื่อรวมกันเข้ากับเสียงใดเสียงหนึ่ง ซึ่งต้องใช้อวัยวะในการออกเสียงที่ต่างกันมาก ๆ ในกรณีที่มีคำเช่นนี้ อยู่แล้วในภาษา ผู้พูดมักจะหาวิธีทำให้การออกเสียงง่ายเข้าโดยเปลี่ยนไปใช้อวัยวะที่อยู่ใกล้กันแทน (assimilation) เช่น เสียงสระที่ตามด้วยพยัญชนะนาสิก มักจะถูกทำให้เป็นสระนาสิก (nasalized vowel) ไปด้วย ทฤษฎีของการใช้ความพยายามให้น้อยที่สุด (the theory of the least effort) นี้สามารถอธิบายการเปลี่ยนเสียงของภาษาได้เป็นบางส่วน

๒.๑.๔ ในทางตรงกันข้ามกับข้อ ๒.๑.๓ บางครั้งมนุษย์ก็พยายามเพิ่มเติมลักษณะบางประการเข้าไปในภาษาเพื่อให้เกิดผลพิเศษบางประการในการใช้ภาษา เช่น การย้าความหมายโดยการย้าคำ และการเปลี่ยนโครงสร้างให้ซับซ้อนขึ้น ซึ่งก็เป็นสาเหตุให้ภาษาเปลี่ยนไปอีกด้วย

๒.๒ ลักษณะการเปลี่ยนของภาษา เกี่ยวกับการเปลี่ยนของภาษาน Fromkin และ Rodman ได้แบ่งออกเป็น

๒.๒.๑ การเปลี่ยนทางด้านระบบเสียง ซึ่งประกอบด้วย

การเปลี่ยนจำนวนเสียง ภาษาหนึ่งๆ อาจมีจำนวนเสียงเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามกาลเวลา เช่น ในภาษาอังกฤษปัจจุบันไม่มีหน่วยเสียง /x/ (velar fricative) ซึ่งเคยมีใช้ในสมัย Chaucer และ Shakespear ในคำเช่น night ซึ่งออกเสียง (nixt), drought ออกเสียงว่า (druxt) ในปัจจุบัน /x/ บางครั้งก็หายไปเลยไม่ออกเสียง หรือบางครั้งก็เปลี่ยนเป็น /f/ เช่น ในคำว่า tough เป็นต้น แต่ในขณะที่ภาษาสูญเสียหน่วยเสียงไป ก็อาจมีหน่วยเสียงอื่นเพิ่มขึ้นก็ได้ เช่น ในภาษาอังกฤษสมัยเก่า

(Old English) และสมัยกลาง (Middle English) ไม่มีหน่วยเสียง /z/ เพิ่งจะมีใช้เมื่อมีการยืมคำ เช่น azure, measure และ rouge มาจากภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น

การเปลี่ยนกฎในการออกเสียงก็ทำให้ภาษาเปลี่ยนไปได้ เช่น ในภาษาอังกฤษสมัยเก่า พยัญชนะ อโฆชะ ถ้าอยู่ระหว่างสระ ๒ ตัว จะต้องออกเสียงเป็นโฆชะ เช่น ในคำว่า house (hæwze) ต่อมาเสียงสระท้ายคำถูกตัดออก ทำให้ /z/ กลายเป็นหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษไปโดยแยกออกจาก /s/ ทำให้มีหน่วยเสียงเพิ่มขึ้นในภาษาอังกฤษอีก ๑ หน่วยเสียง เป็นต้น

๒.๒.๒ การเปลี่ยนทางด้านโครงสร้างประโยค ในภาษาอังกฤษการใช้สรรพนาม who whom เคยมีกฎตายตัวใช้แยกไม่ปะปนกัน แต่ต่อมากฎอ่อนค่อยๆ หายไป ทีๆ เคยใช้ได้แต่ whom ก็มีการใช้ who แทนได้ด้วย อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ การทำประโยคปฏิเสธจากประโยคบอกเล่าในปัจจุบันมีการเติม not หรือ do not เข้าไป

I like you I do not like you
ซึ่งเป็นการเปลี่ยนจากในสมัย Shakespeare

I like thee I like thee not เป็นต้น
นอกจากนี้ในการโฆษณายังมีโครงสร้างใหม่ ๆ เพื่อผลในการดึงดูดความสนใจ เช่น "Winston taste good like a cigarette should" (ใช้ like แทน as) เป็นต้น

๒.๒.๓ การเปลี่ยนทางด้านความหมาย ลักษณะของความหมายที่เปลี่ยนได้แก่

ความหมายกว้างจน (broadening) เช่น ในภาษาอังกฤษสมัยกลาง คำว่า dogge เป็นชื่อสุนัขพันธุ์หนึ่งเท่านั้นเหมือนคำว่า dachs hund ในปัจจุบัน แต่ขณะนั้นคำว่า dog มีความหมายกว้างจนเป็นสุนัขทั้งหมด

ความหมายแคบลง (narrowing) เช่น

การที่คำว่า meat ซึ่งในสมัยศตวรรษที่ ๑๓ เคยมีความหมายว่า อาหาร (food) ปัจจุบันลดความหมายลงเป็นแคเนื้อสัตว์ เป็นต้น

ความหมายเปลี่ยนไป (meaning shifts) ก็คือการที่คำเปลี่ยนความหมายไป เช่น คำว่า silly ในภาษาอังกฤษสมัยเก่าเคยแปลว่า happy ปัจจุบันเปลี่ยนมาเป็น foolish เป็นต้น

นอกจากนี้คำยังเปลี่ยนความหมายเมื่อถูกนำมาใช้เป็นแสลง ซึ่งเป็นการใช้คำตามความหมายที่นิยมกันตามยุคสมัย เช่น dig = ชอบ fuzz = ตำรวจ pot = กล้วยชา

๒.๒.๔ การเปลี่ยนทางด้านคำศัพท์ (lexical change) การเปลี่ยนในด้านคำศัพท์จะเห็นได้เมื่อภาษาสูญเสียคำศัพท์คำใดคำหนึ่งไป หรือมีศัพท์คำใหม่มาใช้ในภาษา ซึ่งแบ่งออกได้เป็นการเปลี่ยนภายในตัวภาษาเอง (internal change) ซึ่งเป็นการสร้างคำใหม่จากคำเดิมในภาษา (word coinage) เช่น คำว่า Kodak jell-o Frigidair ในภาษาอังกฤษ

การสร้างคำจากอักษรย่อของคำ เช่น NASA UNESCO CARE

การนำคำสองคำมารวมกัน เช่น after + noon - afternoon foot+ball - football การนำคำยาวๆ มาย่อให้เหลือ ๑ หรือ ๒ พยางค์ เช่น nark จาก narcotics telly จาก television

การเปลี่ยนจากภายนอก (external change) ส่วนใหญ่คือการยืมคำจากภาษาอื่น ซึ่งเป็นสาเหตุใหญ่ของการเพิ่มของคำศัพท์ในภาษาหนึ่งๆ ในเวลาอันรวดเร็ว การยืมจากแหล่งภายนอกนี้ไม่จำเป็นว่าจะต้องยืมจากภาษาที่มีลักษณะโครงสร้างและระบบเสียงคล้ายกัน บ่อยครั้งจะมีการยืมจากภาษาที่มีลักษณะไม่เหมือนกันเลยและไม่ได้อยู่ในตระกูลเดียวกันด้วย เช่น ภาษาอังกฤษ ยืมคำจากภาษา อารบิก รัสเซีย ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น เป็นต้น

ต้น ในขณะที่คำศัพท์ประมาณ ๕๐% ของภาษาอังกฤษก็มีรากเดิมจากภาษาลาติน และกรีกอยู่แล้ว

การเปลี่ยนของภาษาโดยเฉพาะที่เกิดจากการยืมคำมาจากภาษาอื่นนี้ คือ จุดที่ผู้เขียนสนใจจะทำการศึกษาวิเคราะห์และเป็นลักษณะที่กำลังได้รับความสนใจจากนักภาษาศาสตร์ เนื่องจากแสดงให้เห็นถึงลักษณะของภาษาไทยในปัจจุบัน และยังสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของวัฒนธรรมของชาวตะวันตก ซึ่งเรารับเข้ามาพร้อมๆ กับภาษาอังกฤษอีกด้วย

๓. ข้อมูล

๓.๑ ที่มาของข้อมูล เนื่องจากการวิจัยเชิงพฤติกรรมทางภาษาประเภทนี้ ต้องอาศัยการสังเกตจากการติดต่อสื่อสารที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่สามารถใช้ตัวกระตุ้น (stimulus) ให้แสดงพฤติกรรมได้อย่างได้ผล การรวบรวมข้อมูลจึงเป็นการสังเกตจากแหล่งดังต่อไปนี้

๓.๑.๑ จากการประชุมทางวิชาการ ซึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าร่วม

๓.๑.๒ จากการติดต่อกับบุคคลอาชีพต่างๆ เช่น แพทย์ ช่างเสริมสวย ช่างผสมช่างก่อสร้าง นักศึกษา สถานเริงรมย์ โรงงานอุตสาหกรรม

๓.๑.๓ จากสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ

๓.๑.๔ จากการพูดคุยในชีวิตประจำวัน เช่น ในครอบครัว หรือกับมิตรสหาย

๓.๒ ข้อจำกัดในการเก็บข้อมูล การศึกษานี้ได้มุ่งเก็บสถิติของความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษเพราะผู้วิจัยมีความเห็นว่าการใช้คำมีประโยชน์น้อยกว่าการหาความถี่ของการใช้คำ การเก็บข้อมูลจึงเป็นการรวบรวมคำภาษาอังกฤษ หรือโครงสร้าง

ที่น่าจะมาจากภาษาอังกฤษ โดยบันทึกลงไว้ ๑ ครั้ง ยกเว้นในกรณีที่เป็นการใช้ในรูปแบบหรือความหมายที่ต่างกันออกไป

๓.๓ ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล เนื่องจากเป็นการรวบรวมข้อมูลใหม่มากที่สุด ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลจึงมีผลต่อการศึกษาน จึงได้ใช้เวลาในการเก็บข้อมูล ๑๒ เดือน (มีนาคม ๒๕๒๒-มีนาคม ๒๕๒๓) จึงคิดว่าได้ข้อมูลเพียงพอสำหรับวัตถุประสงค์

๓.๔ ข้อสังเกตเกี่ยวกับผู้ใช้ภาษาอังกฤษ ในภาษาพูดของไทย เนื่องจากเป็นการวิจัยเชิงพฤติกรรม ผู้วิจัยจึงสังเกตข้อมูลอื่น ๆ เช่น ท่าทางในการพูด และความคิดเห็นอื่นๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ภาษาเท่าที่จะสังเกตได้มาเป็นสิ่งประกอบในการวิจัยด้วย ได้สังเกตว่า การใช้คำภาษาอังกฤษในภาษาพูดของไทยนั้น นอกจากจะขึ้นอยู่กับพหุวัฒนธรรมของผู้พูดแล้วยังขึ้นอยู่กับค่านิยมของผู้พูดที่มีต่อพฤติกรรมนั้นด้วยได้แบ่งประเภทผู้พูดออกเป็น

๓.๔.๑ ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีมาก สามารถใช้ภาษาไทยและอังกฤษได้ดี มักเป็นผู้พบทางการศึกษาสูง ซึ่งในประเทศยังแบ่งออกได้เป็น

- ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษปนภาษาไทย โดยไม่ได้มีจุดประสงค์จะกลั่นกรองภาษาของตน

ให้เหลือแต่ภาษาไทย โดยถือเอาหลักความสะดวกและมุ่งให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนต้องการจะพูดเป็นสำคัญ มักใช้ภาษาอังกฤษในภาษาพูดของตนในทุกโอกาสที่คิดว่าผู้ฟังจะเข้าใจ

- ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีมาก แต่ไม่พูดภาษาอังกฤษในภาษาไทยนอกจากคำศัพท์ทางเทคนิค ซึ่งยังไม่มศัพท์บัญญัติในภาษาไทย ในเวลาที่พูดถึงเรื่องราวทางวิชาการเท่านั้น ทั้งนี้เพราะคิดว่าการใช้ภาษาอังกฤษปน

ภาษาไทยเป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง

๓.๔.๒ ผู้ที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษเพียงเล็กน้อย รับภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทยเพื่อจุดประสงค์ในการสื่อความหมาย มักไม่พดพด้นในการออกเสียงและการเลือกความหมาย

อนึ่งการใช้ภาษาอังกฤษในภาษาพูดของไทยบางครั้งยังเป็นเครื่องแสดงว่าผู้พูดเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม (member of a peer group) และยังมีบางส่วนของพยายามพูด เพราะคิดว่าเป็นความนิยมอย่างหนึ่งในสังคมปัจจุบัน หรือใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ในการโฆษณาด้วย

นอกจากนี้การทำภาษาต่างประเทศเป็นผลพลอยได้อย่างหนึ่งของวัฒนธรรมของต่างชาติที่ได้อรับมา จึงมีผู้ใช้ในแหล่งที่เป็นจุดเริ่มของการรับวัฒนธรรม ซึ่งในกรณีนี้ก็คือกรุงเทพมหานคร ฯ และแผ่ขยายการใช้ออกไปยังต่างจังหวัด ยิ่งไกลศูนย์กลางออกไปเท่าใดความถี่ในการใช้ภาษาอังกฤษในภาษาพูดก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น

๔. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล อาจจำแนกออกได้เป็น

๔.๑ ชนิดของคำภาษาอังกฤษที่นำมาใช้อาจจำแนกออกตามจุดประสงค์และสาเหตุของการรับคำมาใช้ได้เป็น

๔.๑.๑ คำศัพท์เทคนิคทางสาขาวิชาการต่าง ๆ ซึ่งยังไม่มศัพท์บัญญัติ เช่น ศัพท์ทางการแพทย์ วิศวกรรม สถาปัตยกรรม เช่น คำว่า เรดิโอ-แอกทีฟ, วาร์ฟ, ซีโลป

๔.๑.๒ คำศัพท์สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมตะวันตกที่เราเราเข้ามา เป็นคำศัพท์ใช้กันโดยทั่วไป เช่น วัฒนธรรมเกี่ยวกับอาหาร เช่น แซนวิช แฮมเบอร์เกอร์ พิซซ่า โคลก เป๊ปซี่ โดนัท ไอศกรีม เป็นต้น

การแต่งกาย เช่น ยนต์ แอสเลส มดแม็กซ์ เวทลิก เป็นต้น

การพักผ่อนหย่อนใจ เช่น ดิสโก้ ฮอลิเดย์ บิกนิก ทัวร์ วิกเอนด์ โกลด์ เป็นต้น

การกีฬา เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล สกีสเกต เป็นต้น

การทำงาน เช่น ออฟฟิส คอฟฟิเบรก บอส คอมมิสชัน เซมินาร์ มทตง เทรน เป็นต้น

เครื่องอำนวยความสะดวกในบ้าน เช่น วิตโอเทป เทป แอร์คอนดิชัน สเตอริโอ เตาแก๊ส เป็นต้น

วัตถุ สถานที่และอุปกรณ์อื่น ๆ เช่น ปีมินามัน ซอบบิงเซนเตอร์ ดิพาร์ทเมนต์สโตร์ อาร์เซต ทาวน์เฮาส์ คลินิก โมเตล แท็กซี่ เป็นต้น

สงครามและอาวุธ เช่น บี ๕๒ เอ็ม ๑๖ จีไอพีชคอร์ป สงครามแบบกอร์လာ เป็นต้น

การศึกษา เช่น เอนทรานซ์ เทควิชา ดรอปวิชา แอ็ดไวเซอร์ เลกเชอร์ ยู (นิเวอริชิต) เกรด เป็นต้น

๔.๑.๓ คำหรือเสียงภาษาอังกฤษที่นำมาใช้เป็นแสลง เช่น ไม่อยาก เซด บองส์ มินต์ ซ้ำส เป็นต้น

๔.๒ การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยในแง่โครงสร้าง การปรับคำภาษาอังกฤษให้เข้ากับโครงสร้างของภาษาไทย มีลักษณะที่น่าสนใจคือ

๔.๒.๑. นำคำในภาษาอังกฤษมาใช้โดยคงหน้าที่ของคำในประโยคไว้ ถ้าเป็น กริยา ก็ใช้เป็น กริยา ถ้าเป็น นาม ก็ใช้เป็น นาม เช่น ถ้าเขาไม่แอ็ดชิสต์เรา เราก็อำไม่ได้ ใช้เป็น คำกริยา

เขาเป็นคลาสเมทของน้องชายเรา - ใช้เป็นคำนาม เป็นต้น

๔.๒.๒ นำคำมาเรียงเป็นรูปประโยคแบบไทย ซึ่งไม่เหมือนกับรูปประโยคภาษาอังกฤษ เช่น

บอสไอจะไปชอปปิงชองกง (แทนที่จะเป็น my boss ในภาษาอังกฤษ)
คอลลคเราเก่ง ๆ ทงนน (แทนที่จะเป็น our colleague)

๔.๒.๓ คำสรรพนามถ้าเอาภาษาอังกฤษมาใช้ มักใช้แต่บุรุษที่หนึ่งหรือบุรุษที่ ๒ เช่น เขาบอกไอตั้งแต่เมือวาน (ไม่ฉัน เป็น me)

เราเห็นชิตบ้านน้องชาย (ไม่ฉันเป็น her) เป็นต้น

๔.๒.๔ นำคำไม่ว่าจะเป็นคำนาม คำกริยา หรือคำขยายอื่น ๆ มาใช้เป็นคำนาม หรือโดยเติม “การ” หรือ “ความ” เข้าไป เช่น การเลคเชอร์จะทำเป็นภาษาไทยทั้งหมด

การเพรคัทสมัคคนคอยดูให้
เป็นคณมีความอเคยทอยมาก
อย่าหวัระระในคณพินนังของชันนะ เป็นต้น

๔.๒.๕ มีการใช้รูปประโยคแบบอังกฤษโดยตัดลักษณะนามออกไปเช่น ยาหม่องตราห้าเจดีย์ ถ่านไฟฉายตราห้าแพะ เป็นต้น

๔.๓ การใช้ภาษาอังกฤษในภาษาไทยในแง่เสียง โดยทั่วไป คำภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ในภาษาพูดของไทย จะมีการออกเสียงเป็น ๒ แบบ คือ ในหมู่ผู้พูดที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดี มักจะพยายามออกเสียงให้ใกล้เคียงภาษาอังกฤษ แต่ในหมู่คนไทยทั่วไปส่วนใหญ่จะออกเสียงตามถนัดโดยปรับให้เข้ากับวิธีการออกเสียงในภาษาไทย ในที่นี้จะเน้นการออกเสียงประเภทหลัง ซึ่งมีลักษณะที่น่าสนใจคือ

๔.๓.๑ ตัดเสียงควบกล้ำออก เช่น

/dr/	/d/	เช่น
drape	เดป (ชอตุ่นไม้)	
dry	ได (ทำให้ผมแห้ง)	
/bl/	/b/	เช่น
blow	โบว (เป่าผม)	
/spr/	/sp/	
sprite	สไปท์ (เครื่องดื่ม)	
/qw/	/k/	
	/f/	เช่น
quota	ควอต้า	
quality	ฟอลิต เป็นต้น	

๔.๓.๒ ตัดเสียง /r/ กลางคำหรือท้าย

คำออก	
/ge/	/g/ เช่น
paper	เปเป้อ
warn	วอน
broker	โบคเกอ เป็นต้น

๔.๓.๓ ไม่มีความแตกต่างของ aspir
ation ในคำอังกฤษในภาษาไทย เช่น

/th/	/t/	
	/th/	เช่น
	ทิป, ตีบ (tip)	
/p/	/ph/	
	/ph/	เช่น
	เพเพ้อ เปเป้อ (paper) เป็นต้น	

๔.๓.๔ คำลงท้ายจะใช้เสียงตัวสะกดของ
ไทย เช่น

/ge/	/t/	
เช่น เอเวเรท (average)		
/se/	/t/	
เช่น คอท (course, cost)		
/ch/	/t/	เช่น

ไม่มีความแตกต่างระหว่าง speed และ speech
 เป็นต้น

๔.๓.๕ หน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่ไทยไม่มี

จะใช้หน่วยเสียงที่คล้ายกันของไทยแทน เช่น

/z/	/s/	เช่น
ปัสซ่า	(pizza)	
/v/	/w/	เช่น
วาว (valve)	เวนตัน	

๔.๓.๖ การลงน้ำหนักเสียง (stress) จะ
ใช้แบบคำไทยทั่วไป คือเปลี่ยนเบนน้ำหนัก
เสียงแบบวรรณยุกต์ (tone language) เช่น
development ดีเวโลปเม้นท์
coffee shop คอฟฟชอป
ลักษณะของ stress ซึ่งเป็นลักษณะที่สำคัญ
ทำให้ความหมายเปลี่ยนได้ของภาษาอังกฤษ
ถูกละไว้ในภาษาไทย

๔.๓.๗ คำภาษาอังกฤษที่นำมาใช้สามารถ
นำมาย่อให้เหลือเพียงหนึ่งหรือสองพยางค์ได้
เช่นคำไทย เช่น ยู จาก university
ไบโอ จาก biology
เอ็น จาก entrance exam เป็นต้น

๔.๓.๘ นอกจากจะนำคำภาษาอังกฤษมา
ใช้แล้วระยะหลัง ๆ เมื่อมีความคุ้นเคยกับภาษา
อังกฤษมากขึ้น ก็เริ่มมีการยืมเสียงในภาษา
อังกฤษมาใช้แทนที่ หน่วยเสียงที่คล้ายกันใน
ภาษาไทย เช่น

/r/ /th/ /ch/ /sh/ /s/ โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งในหมู่ของผู้ที่มความรู้ภาษาอังกฤษดี จะพบ
ลักษณะดังกล่าวนี้มากขึ้น

การเปลี่ยนเสียงและโครงสร้างของประ
โยคของภาษาไทยเช่นนี้เป็นกรณีเปลี่ยนแบบ
ค่อยไป (evolutionary & organic change)
เจ้าของภาษาก็ไม่ค่อยรู้สึกเหมือนการยืมคำ
ทั้งคำจากภายนอก (external change)

๔.๔. ลักษณะของการใช้ภาษาอังกฤษใน
ภาษาไทยในแง่ความหมาย มีดังต่อไปนี้

๔.๔.๑ ใช้ในความหมายที่แคบลง (narr-
owing) คำบางคำในภาษาอังกฤษมีความหมาย
กว้าง ๆ หรือใช้ได้หลายความหมายแต่ในภาษา

พูดของไทยถูกนำมาใช้ในความหมายเดียวหรือ
ในความหมายที่แคบลง เช่น smart แปลว่า
ฉลาดความคิดดีดูสวยใหม่สะอาด กระทั่งคำ
ถูกนำมาใช้ในแง่รูปลักษณะภายนอกเป็นส่วนใหญ่
เช่น “หนุ่มหุ่นสมารท”

postcard คือ รูปภาพที่ส่งมาพร้อมกับ
ข่าวสารเกี่ยวกับการเดินทาง จะแปลว่าสวย
ราวกับรูปถ่ายก็น่าจะได้ คนไทยนำมาพูดใน
ความหมายหลังเช่น “เขาเป็นคนเปิดสะกาด”
คือคนที่แต่งตัวสวยทันสมัยราวกับเพิ่งส่งมา
จากเมืองนอก

say แปลว่า พูด เอ๊ย หรือสมมุติก็ได้
ไทยนำมาใช้แปลว่า สมมุติเป็นส่วนใหญ่ เช่น
“say ชะวา...”

๔.๔.๒ นำมาใช้ในความหมายที่เพี้ยนไป
จากความหมายเดิม (meaning shift)

เช่น fit แปลว่า พอดี หรือใช้ได้ตาม
ความประสงค์ แต่ไทยนำมาใช้ แปลว่า กับ
เช่น “นุ่งกางเกงฟิต”

๔.๔.๓ นำมาใช้ในความหมายที่กว้างขึ้น
(broadening) เช่น disco ในภาษาอังกฤษ
คือการไปเต้นรำในสถานที่ตกแต่งด้วยแสง
สี โดยใช้เพลงจากแผ่นเสียง แต่สมัยนี้ไทย
ใช้คำว่า “ไปดีสโก” แปลว่าไปเต้นรำโดย
ทั่ว ๆ ไป จะเป็นเพลงจากวงดนตรีหรือแผ่น
เสียงก็ได้

๔.๔.๔ มีการนำเอาลักษณะบางประการ
ทางความหมายของภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษา
แสดงของไทย เช่น การเติม /s/ ทำให้มี
ความหมายว่า “มาก” หรือ “อย่างยิ่ง” เช่น
ชาติ มั่นส บองส์

๔.๔.๕ มีการใช้คำยืมแปลงรูป (loan-
shift) กล่าวคือการสร้างคำในภาษาไทยขึ้น
เพื่อให้เป็นคำแปล หรือมีความหมายสอดคล้อง
กับคำในภาษาอังกฤษและนำมาใช้ใน
ภาษาไทย

คำยืมแปลงรูปบางครั้งเรียกว่าศัพท์
บัญญัติ เช่น อรุณสวัสดิ์ (good morning)
โทรเลข (telegram) โลกทัศน์ (world-
view) การยืมคำจากภาษาต่างประเทศและ
การบัญญัติศัพท์ขึ้นใช้จากคำในภาษาต่างประ
เทศนี้ เป็นสาเหตุที่สำคัญของการเพิ่มคำศัพท์
ในแต่ละภาษา และเป็นการเปลี่ยนแปลงทาง
ภาษาที่เห็นได้ชัดชนิดหนึ่ง

๔.๕ สาเหตุในการยืมคำจากภาษาอังกฤษ
นอกจากลักษณะการใช้คำและเสียงที่ยืมมา
จากภาษาอังกฤษตามที่ได้บรรยายมาข้างต้น
แล้ว ยังได้พบข้อสังเกตเกี่ยวกับสาเหตุของ
การยืมคำจากภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาไทย
ดังต่อไปนี้

๔.๕.๑ ในทางวิชาการต้องยืมคำจากภาษา
อังกฤษเพราะเรารับศิลปวิทยาการจากชาติ
ตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ และในระยะเวลานั้น
สิ้น ทำให้คำศัพท์ทางวิชาการภาษาอังกฤษ
เพิ่มขึ้นในภาษาไทยอย่างรวดเร็ว ทั้ง ๆ ที่
การบัญญัติศัพท์ขึ้นใช้ด้วย ยังมีปัญหาเกี่ยวกับ
การบัญญัติศัพท์เท่าที่รวบรวมได้คือ

การบัญญัติศัพท์ที่ยังมีไม่เพียงพอต่อการ
เพิ่มของคำยืมจากภาษาอังกฤษ ทำให้ในกวี
การต้องใช้ภาษาอังกฤษทับศัพท์ไปก่อน

ศัพท์บัญญัติหลาย ๆ คำใช้ภาษาต่างประเทศ
เช่น บาดหรือสันสกฤตมาสร้างคำขึ้น
ใหม่ ทำให้ผู้ต้องแปลเป็นภาษาไทยออกหนึ่ง
และคำเหล่านี้บางคำเสียงที่จำยากหรือมีรูป
คำซับซ้อน เช่น คำว่า เจตนาคติ (affecive)
สันทวนนาการ (communication) บูรณา
การ (integration) ซึ่งทำให้ศัพท์เหล่านี้
แพร่หลายได้ช้ากว่าที่ควรเป็น

การบัญญัติศัพท์ยังมีการซ้ำซ้อนกัน กล่าว
คือ คำภาษาอังกฤษคำเดียว อาจมีศัพท์บัญญัติ
หลายคำโดยหลายหน่วยงาน อาจทำให้เกิด
ความสับสนแก่ผู้ต้องการใช้เพราะไม่แน่ใจว่า

ศัพท์คำไหนได้รับการยอมรับมากที่สุด ในที่สุดก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษควบไปด้วยอีก เช่น คำว่า

concept มีศัพท์บัญญัติคือ มโนทัศน์ มโนคติ สังกัป และความกิดรวบยอด

๔.๕.๒ ในแง่วัฒนธรรมยังมีความนิยมในการรับวัฒนธรรมตะวันตกมาใช้ทำให้ผลิตภัณฑ์บางอย่างแม้จะเป็นของท้องถิ่นก็ยังใช้ชื่อภาษาอังกฤษ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้บริโภคบางอย่าง เช่น การตัดเสื้อผ้า ต้องมีชอรานเป็นภาษาอังกฤษจึงจะทันสมัย เป็นต้น

๔.๕.๓ ในแง่ธรรมชาติของภาษา ทุกภาษาต้องมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลง และวิธีการพัฒนาทางภาษาวีหนึ่งคือการเปลี่ยนแปลงจากภายนอกซึ่งได้แก่การยืมคำจากภาษาที่มีความเกี่ยวข้องกันทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ ซึ่งมีบทบาทต่อสังคมไทยอย่างมากในปัจจุบัน จึงมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของภาษาไทย

๕. สรุป

จากการวิจัยการใช้ภาษาอังกฤษในภาษาพูดของไทยจะเห็นว่าเรามักยืมทั้งคำ และเสียงจากภาษาอังกฤษรวมทั้งมีการยืมโครงสร้างประโยคและความหมาย หรือมโนทัศน์จากวัฒนธรรมของผู้พูดภาษาอังกฤษด้วย การยืมคำทั้งคำมาใช้เป็นกระบวนการเปลี่ยนทางภาษาที่เห็นได้ชัดเป็นการเปลี่ยนของภาษาจากภายนอกเรียกได้ว่า เป็น external borrowing การยืมจากภาษาอังกฤษอีกชนิดหนึ่ง คือการยืมหน่วยเสียงบางเสียงและโครงสร้างประโยคบางโครงสร้างของภาษาอังกฤษมาใช้ในภาษาพูดของไทยเป็นกระบวนการที่รับมาทีละน้อยจนผู้พูดผู้ฟังไม่ค่อยรู้สึกทำให้ภาษาไทยค่อยๆ เปลี่ยนไปเป็นการเปลี่ยนแปลงแบบภายใน และเป็นการพัฒนาการ (evolutionary &

organic) คำภาษาอังกฤษเมื่อถูกยืมมาใช้ในภาษาไทยแล้วมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเสียง และด้านความหมาย และถูกนำมาใช้ในลักษณะโครงสร้างของประโยคแบบไทย ๆ ด้วย จากการวิจัยนี้นักภาษาศาสตร์ควรจะได้ประโยชน์คือ

๕.๑ ในแง่การบรรยายภาษา ข้อมูลจากการวิจัยให้ประโยชน์ในแง่การบรรยายภาษาไทยในสมัยปัจจุบัน ซึ่งอาจนำไปใช้เปรียบเทียบกับภาษาไทยในสมัยอื่น ๆ เพื่อให้เห็นความแตกต่างและพัฒนาการของภาษาได้

๕.๒ ผลของการวิจัยสามารถนำไปสู่การบรรยายภาษาไทยในแง่อื่น ๆ เช่น ถ้ามองหาลักษณะของคำภาษาจีนในภาษาไทยหรืออิทธิพลของภาษาอื่น ๆ ในภาษาไทยก็จะช่วยให้การบรรยายภาษาไทยในปัจจุบันสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

๕.๓ ผลของการวิจัยจะช่วยในการพัฒนาภาษาไทย เช่น ช่วยในการบัญญัติศัพท์ที่ว่างบกพร่องอยู่อีกและคำศัพท์ที่ต้องการการบัญญัติอยู่ในสาขาวิชาการใดบ้าง

๕.๔ ผลของการบรรยายภาษาในการวิจัย เช่น ช่วยชี้แนวโน้มนิยมของการเปลี่ยนแปลงของภาษาไทยว่ามุ่งไปในทางใด เช่น จากการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยนี้ให้เห็นว่า

๕.๔.๑ ภาษาไทยกำลังจะสูญเสียเสียงควบกล้ำต่าง ๆ ไปทีละเล็กทีละน้อย เมื่อดูจากคำภาษาไทยเอง และคำยืมมาจากภาษาอังกฤษ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนทางภาษา (language planning) อาจยกผลของการวิจัยเป็นหลักฐานทช ให้เห็นการสูญเสียได้

๕.๔.๒ ภาษาของชาติที่เจริญย่อมเข้ามามีอิทธิพลทำให้ภาษาที่ต้องรับอารยธรรมเปลี่ยนไปคล้ายกับภาษานนียงชน ผลของการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าภาษาไทยกำลังพัฒนาตัวเองให้คล้ายภาษาอังกฤษมากขึ้นทุกขณะ

ภาคผนวก

ตัวอย่างข้อมูล

- นักธุรกิจ : วันนี่ต้องดูนะ ถ้าเขาไม่แฮตชิสต์ ไม่เพนดิงเราเลย เราก็ตองเลิก ถ้าเราเบคขายเบयरได้ก็ดี พอทัวร์ลงคนละครึ่งคสองครึ่งก็กรวยแล้ว บอสเราจะไปชอปปิ้งชองกง อยากได้อะไรก็บอกนะ แต่สเกตจิวล เจาแน่นเลย
- ช่างเสริมสวย : ถ้าคุณจะเอาหยิกมาก ๆ ต้องเอาโรลอันเล็ก ๆ พัน ไม่ต้องทำอะไร มาก สระแล้วโบไคเฉย ๆ ก็สวย
- ช่างนาฬิกา : ผมเห็นเขาเอาคอปเตอร์มาวน ๆ เขาแท็คเตอร์มาเกดดิน
- รัฐมนตรี : ปัญหาที่น่าเสียนผมว่ามันมากกับความเจริญ โพลูชั่นนี่นะ เขามีโพลูชั่นจะช่วยพวกอพยพ แต่ช่าหน่อย เราไม่มีชสเต็มทีเอฟเฟคทีฟเลยนะคุณ
- หนังสือพิมพ์ : ไปกันแล้ว ยกกองถ่ายไปชองกง ไปแม่แต่เด็กขกร์แฟลกซ์ ถ่ายเสร็จก็ทำเทคนิคเลย
- ช่างซ่อมเครื่องยนต์ : ถ้ามอเตอร์ออกมาออกเดียวเดียวก็เสร็จ
- เด็กเล็ก : จะเอาเบอดเวเพื่อ ไม่เอาบัตเตอโคโคไนท์
- บ๋อยโรงแรม : ไม่ต้องตฟหรือกรับผู้จัดการส่ง รวมเซอร์วิซาดแล้วครับ
- วิศวกร : ตรวจสอบให้ตรงสเปคนะ ใหม่สโลปมากกว่า
- พนักงานขาย : เราไม่เอาเงินดาวถึง ๓๐ เปอร์เซ็นต์หรือ เราต้องการคอมพิท์กับบริษัท ใหญ่ ๆ เครื่องยนต์ระบบโรตารี คิสเบรค พวงมาลัยพาวเวอออกโตเมติกทั้งคัน
- แม่บ้าน : เขาแจกการ์ดมาแล้ว ต้องไปนะ อยาลมลอคครช ลอคประตูให้ดี เอรถไปเช็คน้ำมันเครื่องที่ ปีมก่อนนะ บ่อบาดาลเราเสียแล้ว ปีมขนมามแต่ห็น จะต้องไปแคร์อะไร แพงเรากไม่ชอ ลิปสตคยหอนแยะ อยาแซโควักไม่ไคความ ดีแต่กรมล้างหน้าเท่านั้น
- อาจารย์ : วิชาานต้องฝึกสกลให้ดก่อน ผมมมมตตงกับคน ผมแฮตไวส์ให้ไปดรอปวิชาานแล้วนะ

นักศึกษา

: เราจะเทกทีเดยวสองวิชาไม่ได้ เดยวเกรคไม่ได้
 บินจะเอนเขยออะไร
 เรามเจอร์ไปโอเคิม
 ต้องแพรกทสบอย ๆ จะได้ไม่ตก
 เพื่อนเรहनสมาร่มาก แต่บองสนาค
 ใสวีกมาเรียนไม่ได้

เชิงอรรถ

1. Victoria Fromkin & Robert Rodman, *An Introduction to Language*, (Holt, Rinehart & Winston) New York 1974 pp. 210-213
2. *Ibid.*, pp 194-210
- 3 Robert A. Hall Jr., *Introductory Linguistics*, (Chilton Book Publishers), New York 1964, pp. 321-323.

บรรณานุกรม

- Alatis, James E., ed. Contrastive Linguistics and Its Pedagogical Implications. Washington, D.C. : Georgetown University Press, 1968.
- Bloch, Bernard.). "A Set of Postulates for Phonemic Analysis." *Language* 24 (1948) : 3-46.
- Bloomfield, Leonard. D. Language. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1933.
- Breal, Michel. Semantics : Studies in the Science of Meaning. New York : Dover Publications, Inc., 1964.
- Brook, G.L. A History of the English Language. New York : W.W. Norton and Company, Inc., 1958.

- Chomsky, Noam. Syntactic Structures. The Hague : Mouton, 1957.
- Deese, James. Psycholinguistics. Boston : Allyn & Bacon, Inc., 1970.
- Denes, Peter B., and ELLIOT N. PINSON. The Speech Chain. New York : Bell Telephone Laboratories, Inc., 1963.
- Fishman, Joshua A., ed. Readings in the Sociology of Language. The Hague : Mouton, 1968.
- Fodor, J., and T. Bever. "The Psychological Reality of Linguistic Segments." *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior* 4 (1966) : 414-20.
- Gleason, Henry A. An Introduction to Descriptive Linguistics. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1961.
- Halle, Morris. "Phonology in a Generative Grammar." In *The Structure of Language*, eds. Jerry A. Fodor and Jerrold J. Katz. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, Inc., 1964.
- Harms, Robert. Introduction to Phonological Theory. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, Inc., 1968.
- KATZ, JERROLD J., and JERRY A. FODOR. "The Structure of a Semantic Theory" In *The Structure of Language*, eds. Jerry A. Fodor and Jerrold J. Katz. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, Inc., 1964.
- KEILER, ALLAN R., ed. A Reader in Historical and Comparative Linguistics. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1972.
- Kiparsky, Paul. "Linguistic Universals and Linguistic Change." In *Universals in Linguistic Theory*, eds. E. Bach and R.T. Harms. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1968.
- Lenneberg, G. E. The Biological Foundations of Language. New York : John Wiley and Sons, Inc., 1967.
- Lyons, John Introduction to Theoretical Linguistics. Cambridge : Cambridge University Press, 1969.
- Sapir, Edward. Language. New York : Harcourt Brace Jovanovich, 1921 and 1949.
- Sebeok, Thomas A., ed. Style in Language. Cambridge : M.I.T. Press, 1964.
- Selinker, Larry. "A Brief Reappraisal of Contrastive Linguistics." In *Working Papers in Linguistics*, University of Hawaii, April 1971, p. 3.
- Hateman, John T. Perspectives in Linguistics. Chicago : The University of Chicago Press, 1963.